

VIHAR BÉLA

MESE A VISSZATÉRT DALROL

Hét éve, száz éve,
szívenszűrt hangszerek
sereget őrzik a
lakatok fegyverek;
kihúnytak, mint lángok,
a porba taposott
szikrázó ütemek,
lobogó dallamok;
megkövült hallgatás
dermed az arcokon,
az el nem zenghető
vágyódás, fájdalom.
Ország, énektelen,
a jaj is nesztelen,
néma a patak is,
ahol dal nem terem,
nem hangzik muzsika,
tilos a zeneszó,
szíveket, sebeket
gyógyító, vallató.

Ki ítelt ekképpen,
miféle esztelen,
botfülű, holtüket,
zsarnok fejedelem?
Hajdan egy agg király,
bősz parancsa szerint,
vértések, drabantok
hurcolták össze mind;
halomban hevernek,
szólniuk nem szabad,
és bennük, mint holtak
balladák alszanak;
s fonnyadt a szerelem,
megsápadt a mező,
madár sincs, messze tűnt,
csak csend és temető...

Hét év, vagy száz múltán,
történt egy hajnalon,
sugárkék hegyekből
röppent a fuvalom,
selyemlágú szárnyakon
keringett, lecsapott,
surrantva réteket,
rácsokat, ablakot,
tetőkön, falakon
száguldott már tova,
és vele megszólalt
egy pásztorfurulya,
előbb még sóhajtás,
szellővert lehelet,
majd harsant valahány:
szívenszűrt hangszerek,
fölserkent hegedűk,
cikkázó citerák
pengették, csengették
ismét a muzsikát,
kitörték, vonultak,
csobogott mind a dal,
világot újító
pillanataival.
Patakok kacagtak,
s utcákon, tereken,
táncoló fák között
madarak, szerelem,
emberek ujjongó
megtalált hangja száll,
túlzengve emléked,
holtüket, vén király.